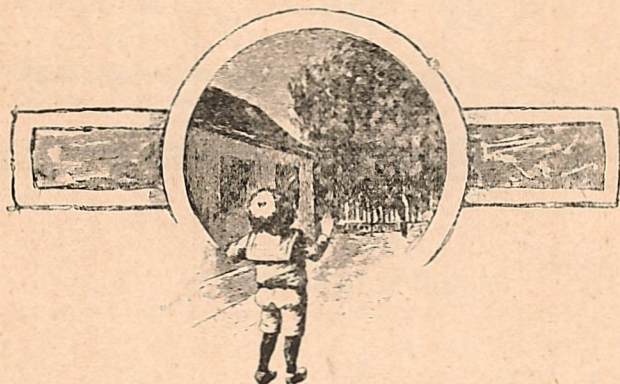

Дѣте и звѣзда.

Едно дѣте видѣло на небето ясна звѣздица.
 — Ахъ, какъ ми се иска да си хвана тази звѣздица! извикало то. Тя е тъй красива, тъй блѣстяща!
 Изведнажъ свѣтлата звѣздица паднала на земята.
 Момченцето се затичало къмъ мѣстото, гдѣто паднала звѣздата и що да види? — на сжщото онова мѣсто лежело едно парче отъ нѣкакъвъ камъкъ.

Звѣздицата се прѣвърнала на камъкъ.

— Такава звѣзда не ми трѣбва, си казало момчето. — Я чакай да я захвърля пакъ горѣ на небето.

Опитало се момчето и захвърлило звѣздата къмъ небето, но тя пакъ паднала на земята.

— О, несчастна звѣздице! Ти бѣше жива и здрава тамо горѣ. Навѣрно си умрѣла, когато падна и се удари о земята! си казало дѣтето и отишло да разкаже тази случка на родителитѣ си.

Каланика-Маланика.